

Long Nguyễn

Tình đẹp mùa chôm chôm

Vẫn biết trả lời như thế này nó có vẻ thế nào nhưng cho dù thế nào cũng vẫn phải trả lời như thế này. Chắc các bạn cũng muốn biết thế này là thế nào và trả lời như thế nào mới không bị có vẻ “như thế này”. Chuyện thế nào nó như thế này. Nếu ai hỏi chàng tên gì thì Meta trả lời chàng tên là ...chàng. Đã bảo nói chàng tên là chàng nó có vẻ thế nào nhưng biết sao bây giờ khi ai cũng gọi chàng là chàng? Giấy khai sinh ghi rõ ràng : Hồ Như Dĩ Tràng. Bọn “ri cư” chúng nó phát âm Tràng là chàng thì hẳn cứ gọi là chàng cho tiện. Ông cụ thân sinh ra chàng năm xưa ở miền Bắc quê ở Bát Tràng mà lì. Sẵn cụ tên Bát thì thằng con giai đầu lòng phải tên Tràng cho ra vẻ hoài hương một tí. Thế nhưng khi sinh ra đứa con gái thứ hai thì ông cụ tắc tịt vì Tràng chẳng nối vần với chữ gì được. Nghề thợ mộc phải có cái tràng với cái đục, không lẽ đặt tên con gái là Đục? Ông cụ hồi ấy sung lắm, xấu giây nhưng tốt củ, lo xa, lại sợ không biết Đục rồi, phòi ra đứa nữa thì tên gì cho có ý nghĩa. Đòi ông cụ khổ lắm. Nhà neo người, đêm đi đêm lại chỉ có ...8 đứa kẻ ăn người ở lo việc đồng áng, thêm một đứa giữ chức sỏp phua, nên cụ vẫn cứ than thở đời cụ hẩm hiu, quần quật quanh năm trên chiếc chiếu cạp điều, không tổ tôm, chần cạ thì chiếu ấy cũng bày biện khay đèn dầu lạc, ấm trà tàu với lại dọc tẩu hút thuốc phiện. Cho nên mơ ước của cụ rằng con cái sau này làm gì thì làm, chớ làm thợ mộc. Cái con bé gái được vinh dự làm em chàng không thể đặt tên Đục thì tên gì đây hỡi giời? Đi một ngày đàng học một sàng khôn - cụ bảo thế - Vào Nam năm

Năm Tư, cụ biết thêm một điều là ngôn ngữ Việt Nam ta, chữ chàng vẫn có thể ghép với chữ ... hăng. Miền Bắc chữ chàng hăng gọi là dạng tè he, chứ đâu có văn vẻ như trong Nam đâu. Sẵn dịp cụ bà cho ra đời đứa con gái, cụ đặt tên là ... Hăng. Trí khôn của cụ chỉ đến đây là hết rồi, nghĩ chẳng được nữa. Chẳng hiểu họ tịch làm sao mà giấy khai sinh Hăng biến ra Hằng, Hồ Như Cung Hằng. Cũng may cho Hằng, tên của nàng nghe cũng xuôi tai lắm. Thấm thoát thoi đưa, chàng và Hằng lớn lên theo cuộc chiến. Đùng một cái, năm Bấy Nhăm, hai Hồ chẳng ưa nhau lại một phen tái ngộ. Ý cụ nói Hồ kia là bộ đội cụ Hồ còn Hồ này chính là cụ vì cụ cũng họ Hồ. Hồ kia nằm trong hòm kiếng thì Hồ này cũng dáo dác ngó bàn thờ, chưa biết lúc nào phóc lên. Già yếu rồi, cụ chẳng còn hơi sức để vượt biên như người ta. Có năm vàng, cụ lo cho chàng và Hằng, tức là Tràng và Hằng, theo phong trào tìm tự do ngoài biển Đông, dù phong phanh ngoài hải tặc Thái Lan cướp bóc, còn nạn đắm tàu vì giông bão nữa. Nghe đâu có thuyền tàu lạc vào hoang đảo, người ta ăn thịt lẫn nhau qua cơn đói khát mà khiếp.

Biết tính chàng tham ăn, thêm tính lo xa, cụ dặn chàng:

- Có đói thì tìm cỏ mà ăn nghe chưa.

Cụ sợ chàng ... ăn Hằng.

Thế là chàng và Hằng vượt biên, cũng vào đảo nhưng không phải đảo hoang, mà là đảo Bi Đông, nơi tập trung người tị nạn, ngày ngày có thiệp mời ăn uống của ...Liên Hiệp Quốc, chẳng phải nghĩ đến việc ... ăn cái Hằng. Con bé ấy làm món gì bây giờ? Luộc hay nướng?

Thế rồi thời gian lại thấm thoát thoi đưa, dù chẳng ưa nhau, Hồ này cũng theo Hồ kia về nơi chín suối. Chàng và Hằng lớn lên. Phải nói chàng già đi thì đúng hơn. Hằng đã lập gia đình, có 2 con rồi mà chàng vẫn cứ một mình một bóng. Nói thế cũng chẳng đúng lắm vì đi đâu, kể cả khi đi làm, chàng đều đi một mình nhưng hai thằng, nếu kể cả “thằng nhỏ”. Ể đấy! Người ta nói một đời người chỉ cần một cuộc tình ngang trái là đủ bạc mái đầu, đằng này chàng trải qua những 3 cuộc tình, có cuộc tình 5 năm, có cuộc tình 3 năm mà chẳng đi đến đâu, toàn đổ vỡ là đổ vỡ. Ngẫm câu dã tràng xe cát

biển Đông, chàng định ninh cái tên con người nó vận vào số mạng nhưng anh chàng Meta, kẻ viết lại câu chuyện này, cho rằng tại chàng vừa già, vừa xấu. Có lẽ miệng người đời thường độc ác chứ so bề nhan sắc, giữa Meta và chàng, chẳng ai chịu nhường ai cái khoản ngoại hình, xấu như nhau. Đây là cuộc tình thứ tư. Nàng tên Trang . Chàng quen nàng qua yahoo chat. Giời sinh cái Yahoo đến hay. Ngày xưa yêu nhau ít khi phải tam tứ núi, ngũ lục sông, thất bát cử thập đèo như bây giờ cũng vì ngày nay có Yahoo. Vâng, chỉ cần bẻm mép, nổ như pháo và chịu khó chôm chĩa mấy bài thơ tình ướt át của các nhà thơ như Yellow Rose, Dzulangtu là tình đẹp mùa chôm chôm ngay. Đừng bao giờ chôm thơ của các ông Hàn Mặc Tử, Du Tử Lê, Hà Huyền Chi vùn vùn vì thơ các ông ấy vừa già vừa nổi tiếng, đọc vài chữ các em biết là thơ chôm liền. Yahoo là một loại ông tơ bà nguyệt thời đại, xe duyên biết bao nhiêu cặp vợ chồng rồi, chỉ có điều vì đành hanh hay vì cái gì mà giường tơ duyên thường gút mắc ở cái khoản tuổi tác, mỗi tình đầu của các chàng trai Yahoo thường tính ngược vào thời thế giới chưa biết cái truyền hình, cái vi tính là cái gì. Ngoài cái khoản thời gian chênh lệch ấy, tình đẹp mùa chôm chôm thường chênh lệch cả không gian nữa, chẳng mấy khi chàng và nàng cách nhau ít hơn ngàn dặm. Hôm nay nhân vật chàng của chúng ta khăn gói quả mướp lên máy bay đi đến một nơi xa lắc, để cho nàng xem mặt người yêu lý tưởng. Xin bạn đọc cầu cho mỗi tình của chàng và nàng may nhiều rủi ít, đặt đâu thắng đó, ý quên, loan phụng hòa minh sắt cầm hảo hợp. Thế nhé!

Chàng khoái giọng ca Tuấn Vũ : Nhưng không chết người "chai khói lửa" mà chết người em "nhó" hậu phương lúc xuân thì. Tới chữ "thì" là từ trong cái mồm đầy gợn cảm, lồn nhồn những răng và lợi của người ca sĩ khả ái này lộ ra một cái lưỡi, chẳng biết liếm mép hay làm gì mà lại thụt vào nhanh như lưỡi rắn. Rồi thì chuyện gì đến phải đến: màn ảnh chuyển qua phim con heo. Chẳng phải chàng hư đâu mà tự nhiên cuộn băng bá cháy của chàng cho bạn bè mượn chuyển tay không biết bao nhiêu thằng rồi thì Tuấn Vũ hát nửa chừng là có một đoạn phim con heo lọt vào, cực kỳ hấp

dẫn. Hình như Huyennguyen và Hellomy9 cũng có mượn cuộn phim này. Chàng trọ tại một khách sạn vừa là chỗ ở tạm vừa là điểm hẹn với người yêu. Vì đi xa lại ở khách sạn sang, lại cũng có thể "bà độ" nên chàng mặc bộ quần áo rất xịn. Cái áo màu nâu, mỗi khi chàng ẹo mình thì nó chuyển sang màu tím, nom y như MC Việt Thảo ngồi ăn phở trong cuộn băng Vân Sơn. Chàng vào tiệm kế khách sạn mua xà bông giặt đồ vì cái máy bán xà bông ở phòng laundry của khách sạn bị hỏng. Chắc tiệm này của Đại Hàn vì rằng ở một góc có một kệ sách báo, băng nhạc toàn phim con heo. Đại Hàn nơi nào cũng thế. Chỉ chuyên môn kinh doanh grocery kiêm thêm tí sách báo, phim ảnh nhảm nhí. Chả biết phim phiến thể nào mà rẻ lắm, chỉ trên dưới 10 đồng mà lại những 20 tài tử, dài đến 4, 5 tiếng đồng hồ. Lại chạnh thương cho các minh tinh điện ảnh con heo, đóng cực khổ như thế mà bán có vài đồng, nước mắt lại chực ứa ra. Thôi thì cũng chọn một cuốn gọi là đóng góp vào nền điện ảnh, mang lại quây tính tiền, quên bỏ nó mục đích là mua xà bông giặt quần áo.

Chẳng có ai tính tiền cả. Chứng nào tật nấy, bỏ lâu sợ quên nghề, chàng định đi luôn khỏi trả tiền thì một gương mặt từ... hỏa ngục trời lên. Gọi là từ hỏa ngục vì từ vực sâu u tối của cái lổm trong quây tính tiền, nàng trời lên như như một đóa hồng quay theo kiểu frame recording, nghĩa là từ lúc mới mọc chồi, mỗi 10 phút người ta thu hình một frame. Thu hình vài ngày như thế, đem chiếu lại, ta thấy cành hoa vươn dài ra, ngoằn ngoèo, rồi từng cánh từng cánh mở ra, rục rỡ, lộng lẫy một cách siêu thực. Nàng trời lên theo kiểu đó hỏi ai không bàng hoàng, không sửng sốt. Đừng tưởng cái bàng hoàng vì bất ngờ đâu. Đóa hoa cũng thế, chỉ bất ngờ không thôi không đủ "ấn tượng". Phải đẹp nữa. Nàng đẹp lắm. Đã bảo lộng lẫy như đóa hoa hồng, lại là đóa hoa hồng nở vội, rất vội. Tha cho chàng khỏi diễn tả thêm về sắc đẹp của nàng nhé. Hãy thiết tưởng là nàng đẹp không thể tả được, lại trẻ nữa. Theo công thức $E = MC^2$ bình phương của lão Einstein thì nếu tuổi chàng là E thì tuổi của nàng là M. Đừng gọi nàng là C, oan cho nàng lắm. Tóm lại lấy tuổi chàng rút căn bấy ngày thì ra tuổi nàng. Trẻ lắm.

- D you need help?

Giấu cuộn phim con heo sau lưng, chàng rập tiếng Mỹ - Máy chục năm bên Mỹ mà hề định nói tiếng Mỹ vẫn cứ phải rập chủ từ, động từ lỗi thôi, có khi cuống quá quên cả động từ - Hồi ở trại tị nạn người ta hỏi có muốn đi định cư không, chàng trả lời no tỉnh queo, vì chẳng hiểu nó nói gì. "Bà lại độ" nên rập cũng nhanh:

- Yup. Do you carry detergent for laundry?

Có lẽ tiếng Mỹ của chàng có mùi rau muống hoặc Việt Nam với nhau chỉ cần đá lông nheo một cái là "bà đi guốc trong bụng mày" nên nàng trả lời :

- Việt Nam phải không? Giấu điếm gì thế? Ăn cắp hả?

Cuống quá, chàng chìa đại cuộn phim ra :

- Đây có, tôi tưởng Thúy Nga Paris.

Dường như biết tẩy, trên cái khuôn trắng thanh tao ấy - chỗ cái người ta thường thọc cái bàn chải đánh răng mỗi sáng vào, ngoáy lầy ngoáy để phun ra một câu nghe rất xót xa :

- Phim mới đây, 3 X s, toàn em mới lại nói tiếng VN nữa. Mua đi anh.

Giê su ma! Nàng gọi chàng bằng anh. Cho phép chàng nhắc lại, nàng gọi chàng bằng anh. Cái áo mới, óng ánh 3 màu vừa tím vừa nâu vừa đỏ tùy theo ẹo bên trái hay bên phải, đã kịp ẹo đâu. Hay mình trẻ bẩm sinh?

Chàng ngờ ngợ rằng trước đây mình quá coi thường nhan sắc của mình. Lật tự điển rồi rập nổi một chập thì có nghĩa là chàng "underestimate" giá trị của mình quá. Ngoại trừ cái bụng cóc ra, (người ta nói thế chứ chàng thấy bụng chàng giống thằng Shrek hơn là con cóc) nặn mụn cho kỹ, mặc cái áo óng ánh vào, ai mà biết mình già? Bà mẹ mấy đứa ác mồm độc miệng gọi chàng bằng chú, có đứa gọi chàng bằng bác. Chẳng qua là chúng nó nhan sắc có phần hẻo hơn chàng nên ghen đay thôi.

Trước mặt người đẹp nào cũng vậy, chàng có tật nói dối. Lâu lắm rồi, thừa hẳn còn nói ngọng chàng đã tập gian dối. Nhà có bầy vịt cứ con nào đủ lông cánh là đợi bố mẹ đi vắng, chàng lòi nắm giầy thung giấu kỹ đem cho ăn rồi nói là xóm mình bị mắc dịch để ông bố đem cắt tiết. Được cái chậm

tiêu gia truyền, cụ ông chẳng bao giờ thắc mắc đến cái sự gà vịt mắc dịch nhưng tại sao không toi cả bầy mà chỉ con nào nhón, thịt được mới toi? Ngày mất nước phải ra trình diện ủy ban quân quản, chàng khai thiếu ủy cũng vì tật nói dối, dù thực ra, 3 năm lính chàng chỉ leo lên chức cai xếp. Buồn vì đất nước điêu linh, chàng không có thì giờ đi học, sĩ quan thế chó nào được? Cũng may, được dăm tháng cải tạo, nhà nước biết cái ngữ chàng không ưa chữ nghĩa nên thả về sớm. Thế mà có chừa đâu. Ba cuộc tình vừa qua có đến 2 vụ tan vỡ vì nói dối, nhắc đến chàng lại chảy nước mắt. Quên nữa, chàng bị toét mắt kính niên vì ở bản nên chẳng có sự gì buồn, nước mắt cũng hay chảy ra. Hôm nào phải nói thật với ai điều gì, lương tâm cắn rứt nước mắt cũng hay chảy lắm. Tóm lại, hôm nào nói dối nhiều, cặp mắt toét đỡ khó chịu. Xoen xoét:

- Ấy chết, tôi tu tại gia, không xem thứ này được. Tôi tìm mua bột giặt về giặt quần áo.

Làm như kinh tởm lắm, chàng quăng cuộn phim con heo lên quây, nhăn nhó như gái ngồi phải cọc.

- Thế hả? Cầm cái cuộn phim này bỏ vào chỗ cũ nhá, rồi quẹo trái nhá. Xà bông nằm kế bên mấy cái hộp condom nhá. Hôm nay tiệm em đại hạ giá condom, anh dùng thử vài cái nhá.

Con nhà gia giáo như chàng nghe đến đâu là rùng rờ đến đấy. Ợ bên phải một cái, ợ bên trái một cái, chàng xăm xăm đi theo hướng ngón tay chỉ, sợ rằng nàng “nhá” vài phát nữa chỉ có nước độn thổ. Nàng lại thụt xuống chẳng biết mò cái gì ở dưới đất. Trong cái quây tính tiền, đóa hoa hồng thoắt cái không còn nữa, đâu là đào hoa y cựu e ấp cười duyên? Ngoài đường, ngọn đông phong theo mỗi chiếc xe hơi vụt qua, tro trên tung bay giấy rác (*).

- Cô ơi, cô à!

Ở xa nom vào, chẳng thấy người đâu, dường như cái quây biết nói:

- Gì thế anh?

- Tôi chỉ muốn tìm hộp xà bông giặt nhỏ cỡ one load vì tôi ở khách sạn chỉ

vài ngày. Ở đây toàn thùng 1 gallon, nhiều quá xài không hết, bỏ uổng lắm.

- Thế hả? Anh ở đâu đến? Đến đây thấy vui không?

Chẳng những đóa hồng trôi lên theo kiểu frame recording, nó còn theo nhịp guốc lẹp kẹp, theo mùi thơm nước hoa đứng trước mặt chàng. Nàng đứng gần lắm vì lối đi chật hẹp, giá cái bộ ngực của nàng bằng quả dưa hấu, dằm hai cái đỉnh cao trí tuệ ấy chạm vào ngực chàng, chỗ có cái túi áo thêu chữ Calvin Klein, nơi chàng đựng đủ thứ tạp nhạp, nào là thư tình, thuốc lá, receipts đủ loại, có khi lẫn cả ... những sợi tóc ngắn ngắn quăn quăn nữa, dù rằng trong cái cơ thể con người của chàng, vừa ngắn vừa quăn quyết không phải là tóc. Đã bảo ở bản nó thế. Tiếc thay, giữa hai màu áo lại có một khoảng cách những 2 inches.

Theo tiếng gọi lương tâm, chàng lại nói dối:

- Ở đây buồn lắm nhưng cảnh buồn đã có tình đồng bào nồng ấm. Tôi thấy người Việt với nhau rất hiếu khách.

Nàng chớp mắt. Khóe thu ba hay ba thu gì đó chớp chớp ra chiều cảm động. Ngày xưa hồi còn đi lính, nhắc đến mật khu Ba Thu là chàng ớn xương sống. Nhưng cái khóe ba thu này ấm áp một cái gì vừa nồng nàn, vừa gần gũi, vừa tha thiết. Ngần ngừ một hồi lâu để đấu tranh tư tưởng, gương mặt diễm kiều ấy đành lại như khi tổng thống Bush hạ lệnh cho lão Rumsfeld :”Go ahead” xua quân vào I Rắc:

- Anh cầm cho em cái ly giấy này để em cho anh một ít xà bông về giặt.

Chẳng chỗ nào bán one load size detergent đâu anh.

- Uống cái bình xà bông này quá. Cho anh như vậy rồi làm sao mà bán?

Chàng chuyển từ tôi sang anh. Chàng giống ông cụ thân sinh ở chỗ chậm tiêu. Những cái bình xà bông của nàng đã được bà cụ thân sinh của nàng, cựu sinh viên đại học Huế ngành hóa chất, pha chế lại, chỉ còn một nửa xà bông nguyên chất, một nửa là nước lã, trước khi bày bán. Hehehe trước kia khi còn chế độ bù nhìn Mỹ Ngụy, bà cụ đâu có thế. Thời mở cửa, cái gì bà cụ cũng pha. Cựu sinh viên hóa học mà không pha chế hóa chất thì dờm quá. Chàng cứ ngỡ sót cho chàng một tí xà bông, cái bình một ga lông này

chỉ có nước vớt đi, chẳng bán được cho ai. Chàng không thể hiểu được khi chàng đi rồi, nàng lại đổ nước lã vào bình. Bàn tay dùi đục của chàng cầm cái ly giấy đựng xà bông được một bàn tay có năm ngón sơn màu đỏ đặt lên, ôi cảm động như chén ly bôi lúc Kim Tử Long từ giả Thanh Huyền lên đường chinh chiến, khác chẳng là xà bông chứ không phải rượu ly bôi.

Chàng mở máy tán:

- Cảm ơn em. Em tử tế quá. Xin lỗi em tên gì ?

Chàng định thêm câu : "Tình nàng ta nguyện ngàn đời tạc dạ" thường trong tuồng Võ Đông Sơn, Bạch Thu Hà, nhưng cảm động quá nói không được.

- Em tên Đại Thảo. Còn anh tên gì?

- Tràng, Hồ Như Dã Tràng. Mấy ngày nay trọ ở khách sạn ăn toàn đồ Mỹ không, chiều nay em có thể chở anh tìm nhà hàng Việt nam được không?

- Dạ được chứ anh. Năm giờ nhé. Năm giờ anh đến đây.

- Ước gì cuộc đời đau khổ của anh được có em bên cạnh thì hạnh phúc biết mấy.

Câu này là câu nằm lòng của chàng trên Yahoo chat. Gặp ai chàng cũng nói thế.

Lại một cuộc tình có thể khởi đầu. Năm giờ cũng là giờ hẹn với Trang , người đẹp chôm chôm, mà chàng đã không quản ngại đường xá xa xôi, theo tiếng gọi con chim lặn lội đến đây. Hỡi người tình chôm chôm, có lẽ ta phải phụ nàng. Giờ đây cá đã cắn câu hay đúng hơn, người đẹp hồng hoa đã đón mời, chỉ cần một pha tráng sĩ cứu mỹ nhân nữa là đầu vào đấy. Theo như phim chương Hồng Kông, chàng rất cần có một pha người hùng vùng kiếm gươm đánh tan bọn cướp cứu mỹ nhân, nhưng cũng bị trúng một chương vào ống quyển hộc máu. Vâng, phim chương kỳ ở chỗ bị thương ở ống quyển cũng hộc máu mà bác sĩ Tôn Thất Tùng dám đem cả 40 năm chẩn mạch cho toa ra mà thề, cả quyết rằng chấn thương ở chân chỉ thổ huyết khi nào bệnh nhân đang ăn trầu hay nhậu tiết canh thôi. Nhưng anh hùng Triền Chiêu của chúng ta phải què cẳng, phải hộc máu, hiên ngang chống kiếm giữa những xác chết nằm la liệt của bọn thảo khấu, để người đẹp vén rèm

châu, bước xuống kiệu hoa, dìu chàng về nhà, theo kiệu:

Tuần mã kiêu hành đạp lạc hoa

Thùy tiên trực phát ngũ vân xa

Mỹ nhân nhất tiểu khiên châu bạc

Dao chỉ hồng lâu thị thiệp gia

ooOoo

Giữa thanh thiên bạch nhật, đường phố nhộn nhịp kẻ qua người lại, một chiếc xe có trướng gấm thêu hoa, được kéo bằng 4 con tuần mã. Chẽm chệ cảm cương là một hán tử mày râu nhẵn nhụi, áo quần bảnh bao cho ra vẻ gia nhân của nhà quyền quý. Bốn con ngựa cũng phải là ngựa cái cho khỏi chướng mắt một tiểu thư khuê các bên trong xe, vì ngựa đực coi kỳ lắm.

Những kỳ sĩ mặc võ phục có thêu mấy chữ Tàu ta thường thấy in trong chai xì dầu hiệu Lee Kum Kee bán ngoài chợ, vung roi dẹp đường. Hôm nay nhân tiết Thanh Minh, công nương xuất giá vi hành. Bỗng đâu thiên hạ rùng rùng chạy tán loạn. Từ góc phố, một đoàn người ngựa ào ào phóng tới, ẩn hiện trong đám bụi đường. Tiếng binh khí tuốt ra khỏi vỏ lẫn tiếng người kêu khóc vang dậy. Thoắt chốc, đường sá vắng tanh. Bầy vệ sĩ vênh váo nạt nộ dẹp đường cùng với tên đánh xe ngựa oai vệ đường đường hồi nẩy lẩn theo đám đông bỏ trốn từ lúc nào. Bọn thảo khấu chặn đường giết người cướp của và bắt phụ nữ đem về sơn trại đây mà. Chúng lôi người đẹp ra khỏi xe, mặt hoa rũ rượi những tóc và nước mắt. Tiếng khóc hòa lẫn tiếng cười man rợ, tiếng ngựa hí, tiếng gươm đao nghe ghê rợn. Bên đường, vài con chó cụp đuôi kêu ăng ăng.

Đang nắng chang chang, bỗng giời đất rợp đi. Từ trên ngọn cây, một tráng sĩ phi thân xuống. Tà áo choàng căng gió che lấp ánh mặt giời tháng hạ.

Bên vệ đường, bà cụ Jazz77 đang chống dít rúc dưới đồng rơm tròn giặc, buột miệng mừng rỡ :

- Triền Chiêu đại hiệp.

Vâng, đó chính là đại hiệp Triền Chiêu, một kiếm khách xuất quỷ nhập thần, đại đệ tử Thiếu Lâm Hòa Quang nam phái, khét tiếng giang hồ. Vốn

kém khinh công, chàng trèo lên ngọn cây từ trước, chờ dịp phóng xuống, không quên móc trong túi một mũi phi tiêu, đưa lên mồm ngậm, để lát nữa đây, đứng giữa bầy thảo khấu, nhả phi tiêu ra cho chúng nó nể, ra cái điều bọn bay phóng ám khí nhưng ông chụp được bằng mồm. Nhảy xuống đất rồi, may mà không ngã, đại hiệp móc cái quạt giấy, phe phẩy:

- Hay cho bọn lục lâm, giỏi cho bọn thảo khấu. Giữa thanh thiên bạch nhật mà dám coi thường phép nước, giết hại dân lành. Khôn hồn bó tay chịu trời.

Lúc này người đẹp lẩn ra sau lưng đại hiệp, xúi:

- Đánh bỏ mẹ chúng nó đi công tử.

Được người đẹp xúi, giắt cái quạt vào thắt lưng, rút thanh trường kiếm, một chân co lên như kiêu con cò tép, một tay lật ngựa, ngoắc:

- Tất cả vào đây.

Thế võ của chàng không phải dễ. Ngày xưa Đạt Ma tổ sư khi sáng lập ra môn phái Thiếu Lâm vốn chưa có chiêu này. Nó thoát thai từ trảo mã tán, hai chân khuỳnh ra như người cưỡi ngựa. Trong lúc giảng dạy võ công cho chúng đệ tử, Đạt Ma tổ sư định dạng chân ra theo thế trảo mã tán thì ngài thấy dưới đất có một bãi cứt chó. Sợ dẫm phải, ngài co chân lại. Ngài chữa then nói là thế võ kim kê độc lập. Thế võ này phải co một chân lên, sao cho mũi giày bên trái chạm vào đầu gối bên phải, trở kiếm về phía đối phương, còn tay kia đưa lên giới. Nói thì dễ chứ tập không phải dễ. Đứng một chân sao bằng 2 chân. Có lần đại hiệp biểu diễn thế võ này, một con cún chạy ngang qua, va phải, đại hiệp ngã chúi mũi, gãy mất 2 cái răng cửa. Từ đây, chỉ khi nào có mặt người đẹp, đại hiệp mới giở thế võ này để lấy le. Bọn thảo khấu vây thành một vòng tròn, lăm lăm vũ khí. Tên đầu đảng hét lớn giục đồng bọn:

- Động thủ.

- Xin thất lễ.

Kiếm ánh mờ nhạt nguyệt, máu đỏ nhuộm tinh vân. Bọn giặc cướp từng tên theo nhau ngã gục. Chàng kiếm khách hiên ngang sừng sững giữa bãi chiến

trường, thần nhiên lau kiếm. Định dìu người ngọc tìm quán trọ để tò tí chuyện gì không biết, bỗng một tên cướp lồm cồm bò dậy. Triển Chiêu lại co cẳng lên chuẩn bị nghênh chiến. Chàng thì thào:

- Sao chưa chết đi, tiền bạc sòng phẳng rồi mà.

Tên cướp lại ngã xuống, ngóc đầu dậy nói:

- Nằm phải ổ kiến. Cho em chết chỗ khác.

ooOoo

Thật thế. Chàng rất cần một pha người hùng cứu mỹ nhân để tình đẹp mùa chôm chôm càng thêm đẹp. Giữa cảnh chia tay bịn rịn với người đẹp Đại Thảo, bọn chúng xô cửa bước vào tiệm. Bọn chúng gồm 2 tên mặt mũi cô hồn, một già một trẻ. Tên già độ ngoài 40, con mắt trái xếch xuống vì một cái theo nằm vắt từ trán xuống một bên má. Chắc băng đảng thanh toán nhau. Tên còn lại trẻ hơn, hai bên tai đeo năm bảy cái vòng, vàng trắng lẫn lộn, mồm nhai kẹo cao su chóp chếp. Tên già xăm xăm bước vào trong quầy tính tiền, đưa tay gạt phăng Đại Thảo, đang hốt hoảng, mặt cắt không còn tí máu. Hắn thò tay vào ngăn, lôi ra một nắm tiền đếm kỹ nhét vào túi, coi chàng không có kí lô nào hết. Tên trẻ khoanh tay đứng trấn bên cửa. Thế này quả là coi thường Hồ Như Dã Tràng quá. Năm xưa hồi ông cụ còn sinh tiền, lúc truyền dạy võ công cho chàng, đã căn dặn rằng trước khi lâm trận, phải đọc khẩu quyết. Điều này rất quan trọng vì niệm khẩu quyết là một cách tự trấn tĩnh, sau đó khẩu quyết cũng là cách kêu gọi ơn trên phù hộ. Khẩu quyết gia truyền của chàng là kinh lạy cha, trong đó có câu : “Xin cho chúng con hàng ngày dùng đủ, xin cứu chúng con thoát khỏi sự dữ”. Đọc kinh xong, không nói không rằng, chàng mắt nhắm mắt nhắm lợi tung ra một chưởng vào giữa mặt tên già. Tên giặc già lãnh trúng một chưởng như trời giáng, nổ đom đóm, bước lui một bước đưa tay ôm mặt lão đảo. Thừa lúc chàng đang ngoái nhìn tên cướp trẻ nhỏ cục kẹo cao su, xắn tay áo nhảy vào vòng chiến thì tên giặc già co cẳng lên gối một phát vào cái bụng cóc. Bàn ghế, chai lọ đổ vỡ loảng xoảng. Đại Thảo vẫn nép vào một bên theo dõi, chẳng nghĩ đến việc báo cảnh sát. Tình thế hiểm nghèo. Chàng gập

người xuống nhón thì lại được tên già cho một cú uppercut bất ngờ. Tên ăn cướp trẻ lúc này cũng xấp lại. Thôi thì cùi chỏ, uppercut, direct, swing đủ quẻ giáng xuống. Đầu chàng bật lên bật xuống như con cào cào bị túm căng. Cái mỏ chuyên nói dối lúc này sưng chù vù, nom chẳng còn ra cái mỏ nữa. Chàng vội đưa song chưởng lên theo thế song long đoạt ngọc, thủ kín thượng bộ, tư thế giống như Khánh Ly chia tay ca : “Xin cho mây che đủ phận người, xin cho tôi yên phận này thôi...”, gương mặt đau khổ như người đang xin xỏ điều gì. Bay muốn xin thì bay sẽ được - Chúa phán thế - hai tên cướp thay phiên nhau giã cho chàng một mẻ chí tử.

“Xin cho chúng con hàng ngày dùng đủ.” Quá đủ! Hết uppercut, cùi chỏ, lên gối ...chàng “dùng” đã đủ, quá đủ. Co căng phóng ra cửa, chàng quên bỏ nó việc cho Đại Thảo địa chỉ để chiều nay 5 giờ, nàng chở đi ăn tiệm, thẳng một mạch về khách sạn. Cũng chẳng sao, chàng còn một cái hẹn nữa cũng 5 giờ với người tình chôm chôm: Trang. Nàng mới chính là nguyên nhân khiến cho chàng đáp máy bay đến cái nơi chốn hiểm nguy đầy gió tanh mưa máu này.

ooOoo

Cóc... cóc...cóc. Tiếng gõ cửa vào lúc đúng 5 giờ.

Dán nốt cái băng keo thứ 3 lên mặt, chàng nói vọng ra:

- Trang hả em. Cứ vào, phòng không khóa.

Cánh cửa phòng từ từ mở ra. Nàng hiện ra, đẹp nảo nùng, đẹp rực rỡ như một đóa hồng. Ừ mà hình như chàng đã mô tả dung nhan của nàng lúc nào rồi mà ăn no một trận đòn, đầu óc lơ mơ, nghĩ không ra. Không phải Trang mà là Đại Thảo. Không hiểu tại sao nàng biết địa chỉ?

- Bọn cướp đâu rồi hả em? Báo cảnh sát chưa?

- Cướp nào?

Nàng ngồi xuống mép giường, bàn tay dịu mềm vén mớ tóc đã khô máu của chàng:

- Bố em với thằng em trai của em đến lấy tiền gửi nhà băng chứ ăn cướp nào?

- Thế hả? Anh cũng ngờ ngợ thế nên không nỡ xuống tay đấy.

Thật là gần chết vẫn còn nói phét.

Đau quá! Cú lên gỏi của ông bố nàng quả là thâm hậu. Đang rên rỉ, chàng chợt hoảng hốt:

- Thôi anh no rồi. Anh có việc phải đi ngay bây giờ. Mai chúng mình đi ăn nhé.

Ý chàng là đã ăn no đòn. Chàng sợ Trang vào bắt tử, vì đã 5 giờ rồi. Nàng có thể đến bất cứ lúc nào và như thế ăn làm sao nói làm sao với 2 người đẹp.

- Chờ Trang phải không? Trang là em đây, Đại Thảo cũng là em đây. Em có 2 tên.

Nàng tiếp, giọng hiền dịu như tiếng ru con:

- Em có mang bông băng theo. Anh nằm xuống đây em băng lại cho. Băng dôi như thế không được đâu.

Giọng nàng đều đều, trầm như tiếng rù rù của máy sưởi:

- Từ nay bớt nói dối đi rồi em thương. Nhé anh nhé!

Dĩ vãng hiện về. Hai mươi năm nay miệt mài trên yahoo chat mà chỉ vì nói dối, chàng vẫn quanh quẽ phòng không. Chạnh tủi thân, chàng ứa nước mắt. Cảm động, thành khẩn, cặp môi sưng vều mấp máy:

- Tha lỗi cho anh. Ước gì cuộc đời đau khổ của anh được có em bên cạnh thì hạnh phúc biết mấy.

Câu này chàng nói trên Yahoo chat rất nhiều lần rồi, nhưng chắc lần này chàng nói thật.

HẾT.

Đánh máy: Long Nguyễn (meta)

Nguồn: Vnthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 7 tháng 12 năm 2005